



SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

DE L'ANOIA AL BAIX CINCA

9ª Etapa : MONESTIR DE SANTES CREUS - ALIÓ - NULLES

23 d'octubre 1994

HORARI PREVIST

Sortida de Vilanova i la Geltrú.	7.30 h
Santes Creus Esmorzar.	8.45 h
Inici d'etapa	9,30 h
Túnel Autopista Reagrupament.	11,00 h
	11,15 h
Alió Reagrupament.	12,00 h
	12,15 h
Viaducte Ferrocarril Reagrupament.	13,00 h
	13,15 h
Nulles	14,10 h
Dinar.	
Sortida cap a Vilanova.	16 h
Vilanova i la Geltrú.	17.30 h

Notes.-

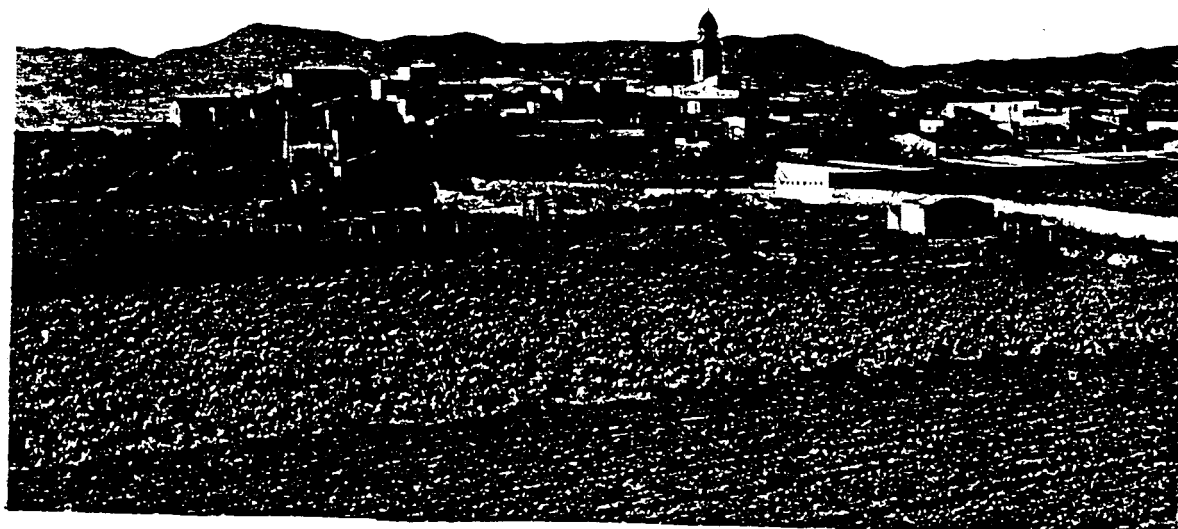
** Esmorzarem a Santes Creus, hi ha restaurants i lloc per a pic-nic. A Alió hi trobarem bar.

** Si us plau, sigueu puntuals, respecteiu els reagrupaments i vigileu que hi sigui tothom.

NULLES

El terme municipal de Nulles, 10,70 km², es troba al sector meridional de la comarca, al SE de Valls i ja al límit amb el Tarragonès, a la divisòria d'aigües entre el Francolí i el Gaià, en terrenys planers. El terme és drenat pel Torrent del Bogatell o dels Garidells; l'extrem NW ho és pel de Vallmoll, que forma el límit amb el terme homònim. Comprèn el poble de Nulles, cap del municipi, i els agregats de Bonavista i de Casafort. Limita amb els municipis de Vilabella del Camp (E), Puigpelat (N), Vallmoll (W), a l'Alt Camp, i la Secuita i Renau (S) del Tarragonès. Passa pel poble la carretera local de Tarragona al Pont d'Armentera i una altra l'uneix directament amb Valls a través de Bellavista. També hi passa la línia del ferrocarril de Valls a Barcelona per Vilanova, que té estació a l'extrem del nucli urbà.

És un municipi essencialment vitícol, que abans de la fil·loxera havia dedicat a la vinya vora del 80% del seus conreus. Actualment, tot i la menor incidència d'aquest conreu, s'apropa encara al 50% per tal com els terrenys són molt apropiats per a la viticultura. Fins el 1956 tingué molta importància el garrofer, però avui només es conreen els que van sobreviure a les glaçades d'aquell any. L'arbre que els darrers anys ha prosperat molt, aprofitant garroferars morts i fins i tot estenent-se a costa de la vinya, ha estat l'ametller, avui segon conreu del municipi. També hi ha algunes oliveres al voltant dels camps i pocs avellaners. De sembrat quasi no n'hi ha; només a les terres de vinya des que s'arrenquen els ceps i fins que es fa la nova plantada. El regadiu hi és mínim. La situació del terme al bell mig de la plana fa que s'hagi conreat quasi íntegrament almenys des de la meitat del segle passat i les terres incultes són escasses. En general els pagesos conreen terra pròpia, bé que també hi ha casos de parcel·la, que sol ésser al terç. Hi ha granges avícoles i de conills. Part de la població treballa a la zona industrial de Valls.



El poble de Nulles es troba a 232 m d'altitud, a l'esquerra del torrent del Bogatell, al mig del terme municipal. Les cases s'agrupen al voltant de l'església parroquial de Sant Joan Baptista, edificada entre 1510-1520 i refeta al segle XVIII en el característic estil barroc neoclassicitzant amb campanar de torre quadrada sobre una d'anterior(per a la qual el 1562 s'havia encarregat un retaule a Cosme de Reus); fou vicaria dependent de Valmoll fins a la fi del segle XIX. Les restes de l'antic castell de Nulles, que Morera situa (principi del segle actual) vora l'església, avui no són visibles. La Cooperativa Agrícola de Sant Isidre fou fundada el 1915 com a sindicat.

Els orígens de la població són incerts. El 1165 era de Guillem de Claramunt, segons el primer esment conegut, quan la traspassà junt amb els altres béns a Guillem de Reixac. La consolidació del poble sembla provenir de la donació que el 1208 féu Guilla de Banyeres i el seu veguer Miró de Castellvell a favor de Guilleuma, senyora de Castellvell i vescomtessa de Narbona de les anomenades Viles Judaïques i de Nulles, per a repoblar-los i fortificar-los.

Guilleuma es comprometia a aixecar-hi castells i a atreure-hi pobladors amb la cessió de cases i corrals. El 1365 era de Bernat de Foix, vescomte de Castellbó. Al segle XVII la senyoria passà als comtes de Savallà. Segons Peguera, el 1632 el comte el tenia per la seva muller; i dels comtes de Savallà passà als de Peralada, que consten ja com a senyors el 1763.

Són poques les notícies demogràfiques conegudes de Nulles. Tenia 13 focs el 1339, 20 el 1365, data que sembla indicar que no fou afectada per les pestes del XIV, amb 19 focs (tots de laics) el 1553 i amb 18 el 1563.

El comte de Savallà es mantingué fidel a la causa austriacista fins al darrer moment, ço que provocà que els seus béns, entre altres Nulles, fossin expropiats en acabar-se la guerra per Felip V, , que mantenia encara la vila en poder seu el 1719.

El 1708 consta amb 26 cases i 154 h i amb 272 el 1787. El 1794 envià representants per a la constitució dels miquelets per a la Guerra Gran.

Al llarg del segle XIX conegué fortes oscil·lacions demogràfiques, 199 h el 1830, 336 el 1842 ja amb els agregats de Bellavista i Casafort, 626 el 1857, 559 el 1877, 687 el 1887, per acabar el segle amb 682 el 1900. A mitjan segle produïa vi i oli i mantenia una fàbrica d'aiguardent.

Nulles aconseguí el 1920 el seu màxim de població amb 813 h. D'aleshores ençà ha conegut una davallada contínua: 690 el 1936, 593 el 1940, 476 el 1970 i 388 el 1981.

Bellavista es troba al NW del terme, prop la carretera de Nulles a Valls. Una de les seves cases té grans contraforts que li donen aparença de fortificació. Tenia 4 focs el 1553. Almenys des del 1669 participà activament en la Comuna. Tot i tenir en un primer moment senyor propi, passà abans de 1632 per matrimoni als comtes de Savallà, i d'acord amb les evolucions d'aquesta senyoria el 1763 era del comte de Peralada. El 1708 el seu terme tenia dos quarts de tomb amb cinc cases i 27 h; el 1719 el

lloc, expropiat pel rei, com la resta de propietats dels Savallà, tenia 6 cases i 25 h, que el 1787 havien passat a 53. Una de les cinc cases de Bellavista era considerada exempta de contribució el 1773. El 1830 tenia 58 h i 73 el 1846; aquest darrer any formava part ja del municipi de Nulles, encara que la seva capella de Santa Creu (petit edifici amb campanar d'espadanya i porta adovellada que es manté en bon estat) depenia de l'església de Vallmoll. Produïa blat, sègol, ordi, civada, mestall i vi, tenia ramats de vaques, mules i ases i una fàbrica d'aiguardent. El 1960 tenia 34 h i el 1970, 20.

Casafort es troba al NE de Nulles, pràcticament despoblat. Era el 1359 de Francesc de Montbui i tenia 5 focs, igual que el 1553; el 1563 en tenia 4 i almenys des del 1669 participà activament en la Comuna. El 1708 tenia un terme de dos quarts de tomb amb set cases i 34 h; el 1719 amb 9 cases i 39 h, el rei tenia segrestat el lloc al comte de Savallà, que si bé primer sols hi tenia la jurisdicció criminal i la civil era del baró, aleshores la tenia ja plena. El 1763 era dels comtes de Peralada, el 1773 tenia només 7 cases, una d'elles exempta, i el 1787 assolí els 72 h. El 1830 la seva població havia decaïgut a 58 h. Al segle XX ha perdut gairebé la població (15 h el 1960, 2 el 1970). Des del 1914 hi funciona un observatori meteorològic.

ALIÓ

El terme municipal d'Alió, de 7,37 km², s'estén al bell mig de la plana, a llevant de la ciutat de Valls, formant gairebé un triangle travessat en direcció W-E per la carretera comarcal de Valls al Vendrell, al llarg de la qual s'estén el poble, únic nucli urbà del municipi. Limita al N amb el terme de Vila-rodona (per on passa modernament l'autopista de Barcelona a Lleida i Madrid) i el Pla de Cabra, a l'W amb el de Valls i al S amb els de Puigpelat i Bràfim. Ha estat tradicionalment una població eminentment agrícola i conserva encara el seu caràcter tradicional.

Quasi tot el territori és ocupat pels conreus i pràcticament tota la superfície conreada és dedicada al secà. El conreu més important havia estat abans la vinya (34% en el cadastre del 1954, però actualment ocupa un segon lloc darrere l'ametller, que des de fa uns quants anys ha anat prosperant a costa d'antics sembrats i sobretot d'oliveres i de garrofers morts a causa de les gelades del 1956. Darrerament també s'han anat plantant ametllers enmig de les vinyes amb vista a arrencar els ceps quan els ametllers cresquessin i ara ja els han substituït del tot. També hi ha algunes oliveres, sobretot al voltant dels camps, i pocs avellaners. Els garrofers sobrevivents de les gelades del 1956 es tornen a conrear tots. De sembrat només se'n fa un xic els anys que s'escolesn des que s'arrenca una vinya fins que es torna a plantar. El camp és molt mecanitzat. La cria de bestiar ei l'avicultura complementa l'activitat agrícola. Aproximadament la meitat de la terra és conreada directament pels propietaris i l'altra meitat en parceria (els contractes solen ser al terç). La joventut ha deixat el conreu de la terra atreta per les indústries de la veïna ciutat de Valls i el signe demogràfic és negatiu.

El poble d'Alió és troba a 266 m d'altitud, al centre del terme, a la vora de la confluència dels barrancs de la Coma i de la Fonollera de Cabra, la carretera comarcal. El nucli antic és centrat per la plaça on hi ha l'església parroquial de Sant Bartomeu, notable edifici barroc neoclassicitzant, beneït el 1769, amb un esvelt campanar de planta quadrada, coronat per un pis vuitavat i una torrella inacabada; l'interior és format per una gran nau, amb volta de llunetes i capelles laterals entre els contraforts. Té com a eixos principals el Carrer Major i el carrer de la Muralla. La Cooperativa Agrícola (fundada el 1909) té un celler edificat el 1911 i ampliat el 1917 per Cèsar Martinell. N'era fill el polític liberal Antoni Escoda (Segle XIX), col.laborador i amic del general Prim.

El lloc fou donat a poblar el 5 de gener de 1171 per l'arquebisbe de Tarragona Guillem de Torroja, que es reservava els delmes, a Ponç de bruguera, que l'havia de tenir en feu de



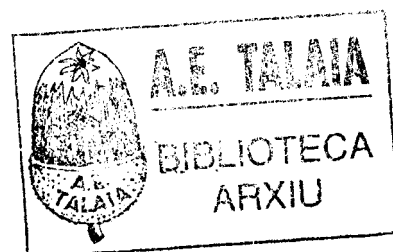
l'Església de Tarragona. Tot i que el document diu literalment "locus illum cui nomen impossimus Alio, ut facias ibi popuoationem", sembla que el terme ja es trobava poblat, amb més o menys intensitat, ja que la butlla de 1154 esmenta l'ecclesiam de Alió. Alió havia estat bastit damunt les restes d'una antiga vil.la romana. El 1205 Ponç d'Alió, fill de Ponç de Bruguera, establí un conveni amb els hospitalers de Vallmoll. El mateix Ponç d'Alió va vendre el 1207 per 2000 sous la meitat del lloc i dels delmes a l'arquebisbe Ramon de Rocabertí i al paborde Ramon de Sant Lorenç, els quals el 1207 compraren l'altra meitat del terme a Ermessenda d'Alió, vídua de Ponç de Bruguera. El 1211 l'arquebisbe cedí la seva part al paborde i capítol de Tarragona. La possessió del lloc per les autoritats eclesiàstiques s'arrodoní el 1212 quan Pere I els cedí tots els drets i les jurisdiccions que tenia damunt el terme. De les transaccions jurisdiccionals n'hauria quedat exclòs el castell d'Alió, que passa després als comtes de Peralada. El poble fou emmurallat, com ho constata la persistència del carrer de la Muralla. El 1346 Alió es negà a pagar l'impost reial i els veguers obriren un

procés per via d'apremi; els veïns demanaren ajuda al paborde, que ordenà al batlle de la Selva que anés en ajuda d'Alió. El Batlle enarborà la bandera i cridà els veïns a seguir-lo, sembla, però, que la cosa no passà d'aquí i que s'avinqueren, els d'Alió, a pagar.

Alió tenia 16 focs al 1339, 33 el 1365 i el 1392, 21 el 1413, 17 el 1553 i 22 el 1563, d'on es desprén que no resultà afectat per les pestes del segle XIV, però que després la seva població reculà i restà estabilitzada més d'un segle. El 1410, quan Pedro de Luna suprimí la pabordia tarragonina, els delmes i les jurisdiccions d'Alió passaren al canonge infermer. Com la majoria de pobles del Camp formà part de la Comuna en la qual consta ja com a membre integrant el 1330. El 1391 Joan I vengué a l'arquebisbe Ènnec de Vallterra tots el drets que damunt Alió consevava la monarquia. Als primers temps, la parròquia de Sant Bartomeu era una vicaria mitral proveïda pel rector de Valls, però aviat obtingué la independència i pregué importància com ho demostra el fet que el 1579 l'arquebisbe Antoni Agustí en fes sufragània seva la de Puigpelat, que fins aquell moment havia depès de la de Vallmoll. Resulta curiós, però, que el fogatge de 1553 no figuri encara cap foc de capellà.

Alió, que el 1710 es ratifica encara a favor del rei-arxiduc Carles III, experimentà un notable creixement al llarg del XVIII. El 1708 constava amb 70 cases, amb 53 el 1763 i 65 el 1773, però amb 139 h el 1708 i 569, entre els quals un inquisidor, el 1787. El creixement demogràfic degué anar aparellat a l'econòmic, tot i la migradesa del terme, que el 1708 tenia un tomb de dues hores, com ho demostra la construcció de l'església neoclàssica de Sant Bartomeu. El poble resultà amb la seva agricultura molt delmada el 1794 per una forta pedregada, encara que el mateix any participà en la reunió corregimental per crear els miquelets per a la guerra contra la República Francesa.

Alió perdé habitants entre el final del segle XVIII i el primer quart del XIX (en el cens de 1830 n'hi consten només 384). El 1860 aconseguí la màxima xifra demogràfica amb 741 h, per caure de nou a 610 el 1877 i remuntar fins a 724 el 1897; de tota manera l'embat de la fil·loxera el marcaria ja de forma ineludible. El 1900 tenia tan sols 690 h i ha anat baixant a 588 el 1920, 493 el 1940, 363 el 1970 i 331 h el 1981. A mitjan segle XIX produïa vi, oli, blat i llegums; entre totes les collites es destacava la primera, que donava a tres fàbriques d'aiguarent que comercialitzaven els seus productes a través de Tarragona i Valls. A Alió guanyaren els republicans les eleccions d'abril de 1869.





SECCIÓ DE SENDERS

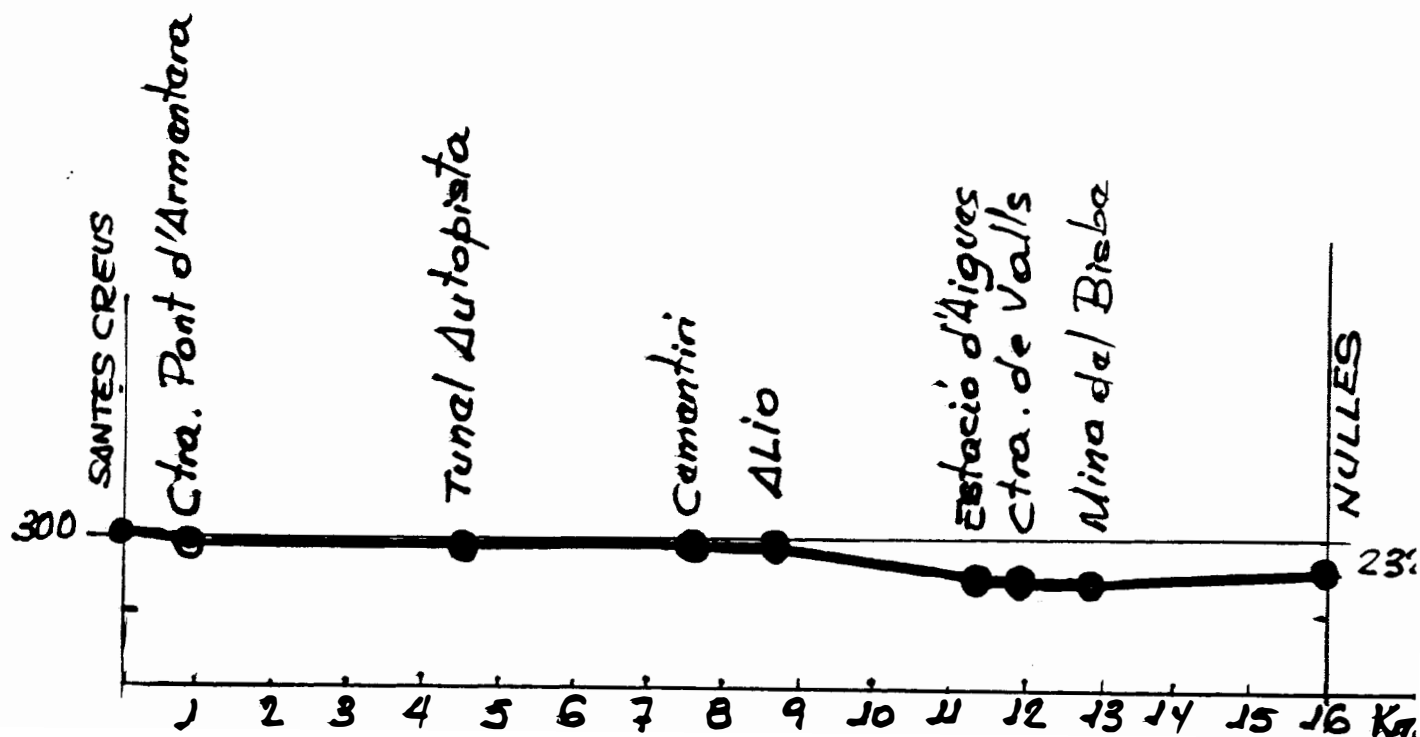
AE TALAIA

DE L'ANOIA AL BAIX CINCA

9. Etapa : MONESTIR DE SANTES CREUS - ALIÒ - NULLES

23 d'octubre 1994

Avui, amb aquesta etapa, començarem el nou curs del GR-7-2 . De segur que hi haurà qui trobarà aquest recorregut molt planer, però possiblement també hi haurà qui trobi alguna pujada i que es queixi ¡naturalment! . En aquest tram passarem per amplis camps de vinyes, avellaners i oliveres, on el paisatge no és gaire atractiu, però tot s'ha de seguir per a fer el G.R. Si el dia és clar podrem albirar les serres de Miramar, Prades i la Mola de Colldejou, entre d'altres.



PERFIL DE L'ETAPA

DESCRIPCIO DEL RECORREGUT:

MONESTIR DE SANTES CREUS - NULLES

Horari		km
Parcial	Total	
0,00	0,00	0,000

Sortim de Santes Creus deixant la carretera que va a Aiguamúrcia a l'esquerra; nosaltres seguim rectes pel carrer de Pau Casals. A la dreta veiem un bonic edifici semicircular.

0,05	0,05
------	------

Arribem a l'enforcall de la carretera de Pontons, la seguim cap a l'esquerra passant per sobre del pont del riu Gaià; a l'altra banda del pont hi ha una creu de terme. Som a la carretera de Tarragona a Pont d'Armentera, la seguim cap a l'esquerra, deixem un camí que se'n va cap a la dreta i un altre que se'ns ajunta també per la dreta.

0,08	0,13	1,030
------	------	-------

Als 400 metres de seguir per carretera, la deixem i agafem un camí a la dreta, que puja.

0,04	0,17
------	------

Cruïlla: hem d'anar cap a la dreta.

0,03	0,20
------	------

Petit collet. Hem saltat la carena de la serra i entrem en una petita vall; baixem.

0,02	0,22
------	------

Travessem el fondal de la vall entre vinyes; a la dreta ens queda una barraca; al cap de poc veiem una cadena a l'esquerra del camí.

0,02	0,24
------	------

El camí gira cap a la dreta, tenim ametllers a la dreta i pins a l'esquerra; al cap de poc veiem una altra cadena a l'esquerra del camí.

0,02	0,26
------	------

Cruïlla: anem cap a l'esquerra.

0,01	0,27
------	------

Nova cruïlla: anem cap a l'esquerra. Veiem una plantació d'ametllers a l'esquerra amb el sistema de reg del gota a gota. Al cap de poca estona veiem una nova cadena, a l'esquerra.

0,03 0,30

Bifurcació a l'esquerra: anem rectes tot baixant per salvar un petit barranc.

0,03 0,33

Troblem un camí travesser on al davant hi ha una torre d'alta tensió; anem cap a l'esquerra.

0,02 0,35

Deixem un camí a l'esquerra. Ens trobem a l'altiplà de les Planes, d'on, en un dia clar, es poden veure, donant la volta a l'horitzó, les serres del Montmell, Montagut, Miramar, Prades i fins i tot la Mola de Coldejou.

0,06 0,41

Bifurcació: girem a l'esquerra. Al cap de poc, cruïlla: anem rectes.

0,04 0,45 3,500

Bifurcació: anem cap a la dreta; per l'esquerra aniríem a Aiguamúrcia, que podem veure, en alguns trams, en el fons de la vall que queda a l'esquerra. Passada una estoneta veiem una barraca a l'esquerra.

0,05 0,50

Edifici a l'esquerra.

0,05 0,55

Vista sobre Aiguamúrcia, a l'esquerra.

0,04 0,59

Cruïlla: anem rectes. Tenim vinya a l'esquerra, pins a la dreta i, al davant, oliveres.

0,03 1,02

Bifurcació a la dreta: anem rectes.

0,03 1,05

Edifici a la dreta.

0,01 1,06

A la dreta tenim un camí, al cap de poc un altre a l'esquerra: anem rectes.

0,06 1,12 4,520

Pal indicador. Deixem el camí carreter, que ens duria a Vila-rodona, i agafem un corriol a la dreta, que ens porta a la carretera de Vila-rodona al Pla de Santa Maria, la qual creuarem, i continuarem per un corriol més baix i paral·lel a la carretera.

0,03 1,15

Bifurcació: anem cap a l'esquerra entremig d'un tallat de terra. A dalt d'un turó, a l'esquerra, veiem una masia. Anem pel fons d'un petit torrent que ens porta cap al peu del talús de l'autopista d'Aragó.

0,05 1,20 5,210

Túnel per sota de l'autopista. A l'altra banda, trobem una cruïlla, anem rectes. Al cap de poca estona, un pou a la dreta i un edifici a l'esquerra, dalt del turó.

0,03 1,23

Passem per sota una línia d'alta tensió.

0,05 1,28

Bifurcació a la dreta: anem rectes.

0,03 1,31

Veiem tres edificis a l'esquerra del camí, separats l'un de l'altre. En l'últim, el més proper, hi ha senyals d'un PR.

0,08 1,39

Cruïlla: anem rectes.

0,01 1,40

Camí a la dreta, anem rectes. Des d'aquí podem veure el campanar d'Alió. Nou camí a l'esquerra, anem rectes.

0,05 1,45

Passem pel costat d'un marge alt a la dreta del camí. Abans de gaire, deixem, a l'esquerra, un camí i un edifici.

0,01 1,46 7,550

Pal indicador: és el PR-C-5, que va a Valls cap a la dreta. Nosaltres anem cap a l'esquerra. Ben aviat deixem un camí a l'esquerra.

0,08 1,54

Passem pel costat del cementiri d'Alió. Deixem un camí a l'esquerra i anem rectes per l'asfaltat.

0,02 1,56

Abocador controlat a la dreta.

0,01 1,57 8,570

Camp de futbol d'Alió, a mà dreta, i seguidament les restes de la capella del Calvari i placeta del Calvari. Aquí hi ha dues bifurcacions, la de l'esquerra, que és asfaltat també, va cap al poble però passant per davant del Sindicat. Nosaltres hem d'anar pel camí ramader de la dreta, on hi ha un pal indicador del GR.

0,04 2,01

Bifurcació. Si seguíssim cap a la dreta aniríem al Pla de Santa Maria, on també veiem avellaners en els conreus situats a sota nostre. Nosaltres anem cap a l'esquerra, pel costat d'uns corrals.

0,03 2,04 9,120

Entrem a Alió per la plaça de l'Església.

Sortim d'Alió enfilant l'estret carrer Major i carrer del Pou per unes escales. A l'esquerra hi ha una plaça amb uns rentadors públics; passem pel costat dels rentadors i enfilem un camí encimentat, on, en la part dreta, hi ha una tanca de filferro i a l'esquerra uns corrals.

0,06 2,10

Bifurcació a la dreta, anem rectes.

0,03 2,13 9,640

Cruïlla: anem cap a l'esquerra, travessem la carretera de Valls al Vendrell cap a l'esquerra i agafem un camí.

0,03 2,16

A la dreta veiem una indústria i la garita d'un pou. Seguidament ens ve una cruïlla, anem rectes.

0,03 2,19

Pedrera a la dreta.

0,02 2,21

Cruïlla, cadena a l'esquerra, anem cap a la dreta. Poc després tenim avellaners a banda i banda.

0,05 2,26

Bifurcació, amb un garrofer; anem cap a la dreta.

0,03 2,29

Bifurcació, anem rectes, deixem la dreta.

0,02 2,31

Passem per sota d'una línia d'alta tensió. Al cap de poc, bifurcació: anem cap a l'esquerra.

0,02 2,33

Pou sec a la dreta. Poc després, bifurcació a la dreta, anem rectes.

0,03 2,36

A l'esquerra, camí i xalet; anem rectes; el camí de l'esquerra ens portaria a Puigpelat.

0,03 2,39

Bifurcació, anem cap a l'esquerra.

0,02 2,41 11,620

A l'esquerra veiem un pou per a elevació d'aigües al poble de Puigpelat.

0,02 2,43

A l'esquerra, paret d'una finca.

0,03 2,46 12,180

Sortim a la carretera de Valls a Puigpelat. La seguim a la dreta uns 50 metres i agafem un camí a l'esquerra que mena cap al viaducte del Ferrocarril.

0,05 2,51

Passem per sota de la via del tren, per la volta de l'esquerra del Viaducte, i a l'altra banda del torrent veiem un xalet amb els colors del Barça.

0,05 2,56 13,090

Bifurcació: anem cap a la dreta, passem pel costat de les parets que tanquen l'Hort d'en Torroella (antic convent). Per la dreta puja el camí que ve de l'arbreda de Puigpelat. Al cap de poc, edifici a l'esquerra.

0,03 2,59

Bifurcació: anem cap a l'esquerra.

0,02 3,01

Pal indicador. A la dreta és el PR-C-1 que va a Bellavista, Reus i Montserrat. Nosaltres anem cap a l'esquerra.

0,03 3,04 13,240

Aflorament d'aigua d'una mina a la dreta; és la Mina del Bisbe, que porta l'aigua a Tarragona.

0,01 3,05

Barraca a l'esquerra. El camí es transforma en sender i puja tot vorejant uns camps i saltant un marge.

0,06 3,11 13,94

Pou a la dreta. Pocs moments després, bifurcació a la dreta: anem rectes per un pont sobre la via, a l'altra banda del pont, deixem una bifurcació a l'esquerra; nosaltres anem cap a la dreta.

0,07 3,18

Camí a l'esquerra, nosaltres seguim rectes. Al cap de poc, a la dreta, veiem un molí de vent, amb una bassa d'aigua al seu peu.

0,06 3,24

Pal indicador. Bifurcació: anem a la dreta.

0,07 3,31

Dipòsit d'aigua a l'esquerra. Instants després, bifurcació a la dreta, anem rectes. Més endavant, camí a l'esquerra i barraca també a l'esquerra. Nosaltres anem rectes i veiem Nulles al fons. Comença l'asfaltat.

0,05 3,36

Deixem un camí que per la dreta passa per sota de la via. Anem rectes.

0,05 3,41 16,040

Carrer que surt per l'esquerra, anem rectes; poc després passem per un pas sota la via, a la dreta, i entrem al poble de Nulles pel Passeig de Catalunya.

